

niczenia i nakazy w stosunku do tych obszarów odpowiednio do przedmiotów i zadań ochrony przyrody.

§ 3. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 wszelkie działania oraz wszelkie czynności gospodarcze, ich charakter, zakres i sposób wykonywania muszą być ściśle dostosowane do potrzeb i celów ochrony przyrody.

2. Ograniczenia wynikające z przepisu ust. 1 w stosunku do terenów zabudowanych i pozostających pod uprawą rolną, łąkową lub pastwiskową nie dotyczą czynności gospodarczych, których wykonywanie konieczne jest ze względu na racjonalne użytkowanie tych terenów. Od decyzji Dyrektora Parku w sprawach uznania czynności za konieczne ze względu na użytkowanie terenu służy odwołanie do właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 4. 1. Poszczególne części obszaru Parku objęte ochroną rezerwatową podlegają ochronie ścisłej (rezerwaty ścisłe) lub ochronie częściowej (rezerwaty częściowe). W skład rezerwatów nie wchodzi tereny zabudowane lub pozostające pod uprawą rolną, łąkową lub pastwiskową oraz tereny wykorzystywane przez wojsko.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego dokona podziału obszaru, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, na podlegający ochronie ścisłej lub ochronie częściowej oraz określi zasady tudzież środki i sposoby stosowania ochrony ścisłej i ochrony częściowej.

§ 5. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego określi ograniczenia obowiązujące na obszarze Parku w zakresie gospodarki wodnej, uprawy terenów, polowania i turystyki.

§ 6. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego wyda przepisy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu w porozumieniu z właściwymi ministrami oraz po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

§ 7. 1. Zarząd Parku sprawuje Dyrektor Karkonoskiego Parku Narodowego mianowany przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

2. Zakres działania Dyrektora Parku określi Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

3. Organem doradczym Dyrektora Parku w zakresie zarządzania Parkiem jest Rada Karkonoskiego Parku Narodowego, powołana przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, który określi zakres jej działania, skład i organizację.

§ 8. Upoważniony personel Parku ma prawo do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatów karnych na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) za wykroczenia popełnione na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 1.

§ 9. 1. Wydatki związane z działalnością administracyjną Parku pokrywane są z budżetu centralnego.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego może wprowadzić obowiązek opłat za korzystanie z urządzeń Parku.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

91

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 stycznia 1959 r.

w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Kampinoski Park Narodowy o obszarze około 40.700 ha, zwany dalej „Parkiem”, położony w powiatach nowodworskim, pruszkowskim i sochaczewskim w województwie warszawskim.

§ 2. 1. W skład Parku wchodzi:

- 1) obszary objęte ochroną rezerwatową o ogólnej powierzchni około 20.746 ha,
- 2) obszary leśne i nieleśne o łącznej powierzchni około 18.500 ha, spełniające w stosunku do terenów wymienionych w pkt 1 rolę strefy ochronnej.

2. Oprócz obszarów wymienionych w ust. 1 włącza się do Parku dla celów administracyjnych obszary lasów należących do państwowego gospodarstwa leśnego o ogólnej powierzchni około 1.439 ha.

3. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego określi szczegółowo granice Parku, obszary wymienione w ust. 1 pkt 1 i w ust. 2, jak również ograniczenia i nakazy w stosunku do tych obszarów odpowiednio do przedmiotów i zadań ochrony przyrody.

§ 3. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 wszelkie działania oraz wszelkie czynności gospodarcze, ich charakter, zakres i sposób wykonywania muszą być ściśle dostosowane do potrzeb i celów ochrony przyrody.

2. Ograniczenia wynikające z przepisu ust. 1 w stosunku do terenów zabudowanych i pozostających pod uprawą rolną, łąkową lub pastwiskową nie dotyczą czynności gospodarczych, których wykonanie konieczne jest ze względu na racjonalne

użytkowanie tych terenów. Od decyzji Dyrektora Parku w sprawach uznania czynności za konieczne ze względu na użytkowanie terenu służy odwołanie do właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 4. 1. Poszczególne części obszaru Parku, objęte ochroną rezerwatową, podlegają ochronie ścisłej (rezerwaty ścisłe) lub ochronie częściowej (rezerwaty częściowe). W skład rezerwatów nie wchodzi tereny zabudowane lub pozostające pod uprawą rolną, łąkową lub pastwiskową oraz tereny wykorzystywane przez wojsko.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego dokona podziału obszaru, o którym mowa w § 2 ust. 1, na podlegający ochronie ścisłej lub ochronie częściowej oraz określi zasady tudzież środki i sposoby stosowania ochrony ścisłej i ochrony częściowej, jak również ochrony występujących na tym obszarze naturalnych zbiorowisk roślinnych i zwierzęcych.

§ 5. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego określi ograniczenia obowiązujące na obszarze Parku w zakresie gospodarki wodnej, wydobywania torfu, uprawy terenów, polowania i turystyki.

§ 6. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego wyda przepisy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu w porozumieniu z właściwymi ministrami oraz po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

§ 7. 1. Zarząd Parku sprawuje Dyrektor Kampinoskiego Parku Narodowego, mianowany przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

2. Zakres działania Dyrektora Parku określi Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

3. Organem doradczym Dyrektora Parku w zakresie zarządzania Parkiem jest Rada Kampinoskiego Parku Narodowego, powołana przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, który określi zakres jej działania, skład i organizację.

§ 8. Upoważniony personel Parku ma prawo do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatów karnych na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) za wykroczenia popełnione na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 9. 1. Wydatki związane z działalnością administracji Parku pokrywane są z budżetu centralnego.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego może wprowadzić obowiązek opłat za korzystanie z urządzeń Parku.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

92

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lutego 1959 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach handlowych.

Na podstawie art. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74) oraz art. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1959 (Dz. U. Nr 77, poz. 399) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy państwowych przedsiębiorstw oraz zakładów działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego:

- 1) obrotu towarowego (handlu hurtowego, detalicznego, skupu i zbytu),
- 2) przemysłu gastronomicznego,
- 3) produkcyjnych, podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego,
- 4) nieprzemysłowych, podległych Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, nadzorowanych przez Zjednoczenie Leśnej Produkcji Niedrzewnej,
- 5) podległych Ministrowi Komunikacji, nadzorowanych przez Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Usługowych „Orbis”,
- 6) „Zakładów Usług Radiotechnicznych” podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego,
- 7) usługowych podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego w zakresie objętym przepisami §§ 9 i 13, z wyłączeniem przedsiębiorstw transportu, — zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

II. Odpisy na fundusz zakładowy.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa, które osiągnęły w roku 1958 zysk nie mniejszy od kwoty odpowiadającej 3% osobowego funduszu płac wykonanego w roku 1958 i przy tym wykonały plan zysku tego roku — dokonują odpisu na fundusz zakładowy w wysokości obliczonej zgodnie z tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia i zależnej od stosunku, w jakim pozostaje zysk osiągnięty w roku 1959 do zysku osiągniętego w roku 1958.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo nie osiągnęło w roku 1958 planowanego zysku, dokonuje odpisu na fundusz zakładowy w wysokości obliczonej zgodnie z tabelą, o której mowa w ust. 1, i zależnej od stosunku, w jakim pozostaje zysk osiągnięty w roku 1959 do zysku planowanego na rok 1958.

3. Przedsiębiorstwa, które w roku 1958 były deficytowe, dokonują odpisu na fundusz zakładowy w wysokości 20%

kwoty, o którą poprawiono wynik w roku 1959 w porównaniu do straty poniesionej w roku 1958 lub do straty planowanej na rok 1958, jeżeli jest ona niższa od straty rzeczywiście poniesionej.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w przedsiębiorstwach rentownych, w których zysk osiągnięty w roku 1958 był niższy od kwoty odpowiadającej 3% osobowego funduszu płac wykonanego w roku 1958.

§ 3. 1. Jeżeli plan na rok 1959 przedsiębiorstwa, o którym mowa w § 2 ust. 1, zakłada zmniejszenie zysku w stosunku do roku 1958, właściwy minister może ustalić, że odpisu na fundusz zakładowy dokonuje się w wysokości obliczonej zgodnie z tabelą (§ 2 ust. 1) zależnej od stosunku, w jakim pozostaje zysk osiągnięty w roku 1959 do zysku planowanego na ten rok.

2. Jeżeli plan na rok 1959 przedsiębiorstw planowo deficytowych oraz przedsiębiorstw, które w roku 1958 osiągnęły zysk w wysokości niższej od kwoty odpowiadającej 3% osobowego funduszu płac wykonanego w roku 1958 zakłada pogorszenie wyniku w stosunku do roku 1958, właściwy minister może ustalić, że odpisu na fundusz zakładowy dokonuje się w wysokości 20% poprawy wyniku 1959 r. w porównaniu do wyniku planowanego na ten rok.

3. Zasady ustalone w ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw nowo powstałych lub powstałych w wyniku reorganizacji.

4. Właściwy minister może w porozumieniu z Ministrem Finansów rozciągnąć zasady ustalone w ust. 1 i 2 na inne przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1.

§ 4. Odpisy na fundusz zakładowy, dokonane zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 i 2 i § 3 ust. 1 nie mogą być wyższe od zysku osiągniętego w 1959 r.

§ 5. Właściwi ministrowie w drodze zarządzeń w terminie jednego miesiąca od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia ustalą zasady korygowania odpisu na fundusz zakładowy w razie stwierdzenia, że poprawa wyników uzyskana została kosztem obniżenia poziomu obsługi konsumenta.

§ 6. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74), zwanej dalej „ustawą”, koryguje się wyniki wykonane bądź planowane przedsiębiorstw roku 1958 i 1959, stanowiące podstawę do wyliczenia odpisów na fundusz zakładowy, o sumy z innych tytułów uznanych za uzasadnione przez właściwego ministra.